

بخون کشیدن اعتراضات کارگری جلوه ای از بربریت سرمایه داری

صدای انترناسیونالیستی

Homepage: www.internationalist.tk

E-mail: internationalist.voice@gmail.com

جامعه طبقاتی، جامعه عجیبی است، شریف ترین انسانها، خالقان نعمات بشری را ابتدا «گانگستر» خطاب می کنند، سپس به اتهام «گانگستر» بودن بر خاکشان می افکنند، قاتلان و چپاولگران ارزش اضافه نیز شهروندان محترم جامعه محسوب می شوند. «چون نارین» (Narin Chuon) معاون رئیس پلیس «پنوم پن» پایتخت کامبوج همچون سایر جنایتکاران، کارگران معترض به شرایط جهنمی زندگیشان را «گانگسترهائی» خطاب کرد که با نابودی اموال خصوصی و عمومی و همچنین با خشونت علیه پلیس امنیت جامعه را بر هم میزدند. «چون نارین» تاکید کرد، با تظاهر کنندگان باید برخورد می شد، چون اگر به کارگران اجازه ادامه اعتصاب داده می شد، هرج و مرج پیش می آمد و پلیس در حال تلاش برای دفاع از خود مجبور به تیراندازی شده است. [۱]

آگاهی از زمینه های مبارزاتی کارگران بخش پوشاک و درس آموزی از مبارزات کارگران این منطقه حائز اهمیت است چرا که پوشاک یکی از مهمترین صنایع کامبوج است که بیش از ۶۰۰۰۰۰ کارگر و اکثر زن در مجموعه ۸۰۰ کارخانه پوشاک با دستمزد بسیار ناچیز و در شرایط کاری اسف بار به کار مشغول هستند. بخش اعظم این پوشاک به آمریکای شمالی و اتحادیه اروپا صادر می شود. صادرات صنایع پوشاک تنها در ۱۱ ماه اول ۲۰۱۳ بیش از ۵ میلیارد دلار بوده است.

کارگران بخش پوشاک کامبوج نبردهای متعددی را در تاریخ مبارزات خود به ثبت رسانده اند فقط در سال ۲۰۱۳ میلادی بیش از ۱۳۰ اعتصاب در راستای بهتر شدن سطح معیشت زندگی خود و همچنین شرایط کاری انجام داده اند. اما از اواخر ماه دسامبر کارگران صنایع نساجی در بخشهای بزرگی از صنایع پوشاک با خواست حداقل دستمزد ۱۶۰ دلار در ماه دست به اعتصاب زدند. تولید بسیاری از کارخانجات متوقف شد و نگرانی هائی در مورد عواقب گسترش آن به جنوب شرقی آسیا، که صنعت پوشاک بخش مهم آن است بوجود آمد.

وزارت کار کامبوج حداقل دستمزد ۱۰۰ دلار از فوریه ۲۰۱۴ را پیشنهاد کرد و دولت تا روز پنجشنبه ۱۲ دی ماه ۱۳۹۲ به کارگران اعتصابی مهلت داده بود تا اعتصاب خود را به پایان برسانند. منتهی کارگران برای تحقق اهداف خود یعنی حداقل دستمزد ۱۶۰ دلار در ماه به اعتصاب خود ادامه دادند، روز جمعه ۱۳ دی ماه ۱۳۹۲ نبردی نابرابر بین کارگران اعتصابی و پلیس تا دندان مسلح سرمایه در صنایع و خیابانهای «پنوم پن» پایتخت کامبوج در گرفت. کارگران با چوب و سنگ به دفاع از خود برخاستند. در این جنگ و گریز خیابانی حداقل ۴ تن از کارگران اعتصابی به خاک افکنده شدند، دهها تن زخمی و دهها تن دیگر نیز اسیر پلیس بورژوازی شدند که همچنان در زندان بسر می برند و در انتظار محاکمه هستند.

قتل عام کارگران مختص کامبوج، ایران و یا دیگر کشورهای دیکتاتور زده نیست. هر کجای این کره خاکی که سرمایه خودش را در خطر احساس کند، دمکراسی خودش را کنار می گذارد و ماهیت دیکتاتور منش خود را، حتی در مهد تمدن خودش نشان میدهد. قتل عام هزاران کارگر در هفته خونین در جریان شکست کمون پاریس گواه این مدعا است.

سرمایه داری اگر از طریق کشتار مستقیم به نابودی کارگران نپردازد، از طریق بربریت خودش یک مرگ تدریجی را نه تنها به طبقه کارگر بلکه به کل بشریت تحمیل می کند. باید سرمایه داری را پیش از آنکه بشریت را به نابودی بکشد به زیر کشید و طبقه کارگر تنها طبقه اجتماعی است که قادر به انجام چنین کاری است.

بهترین گرامیداشت یاد کارگران بخون تپیده شده در کامبوج و هر کجای این دنیا، تدام مبارزه آنان است. قاتلان کارگران گانگستر هستند نه کارگران معترض به بربریت سرمایه داری.

فیروز اکبری

اول بهمن ۱۳۹۲

توضیحات:

[۱] <http://online.wsj.com/news/articles/SB10001424052702304325004579297511167310046>